

Deček in leteči zmaj.

Vzléti, vzléti, zmajček moj,
 V sinje mi višave,
 Pisan, lep ti je ovòj
 Lep si ves do glave.
 S krili mahaj, próži rep,
 Vzdigni se v obláke,
 Ves nakíten, ves si lep,
 Nimaš je napáke!
 K višku toraj, zmajček moj,
 Vzdigni se v višine,

Vsaj drži te deček tvoj,
 Gleda te z nižine. —
 Da sem jaz také lehák
 Kakor ti si zmajček,
 S tabo vzlétel kój bi v zrak
 Gori v sveti rajček. —
 Priletévši do nebá
 Trkal bi na vrata,
 Da bi videl Jezuška
 In nebesa zlata. —

— č.

Oslova senca.

(Basen.)

Kupec najme osla na kmetih, da mu nese blagó v bližnje mesto; bilo je po leti ob velikej vročini in suši. Oslu tedaj naloží blagó, in za njim gresta kupec in oslov gospodar. Ker je pa cesta peljala po planem in preko njiv, ustavil je kupec malo osla, ter se vleže v njegovo senco, da bi se malo ohladil in odpočil. Gospodar mu tega ni privoščil; reče mu vstati in osla dalje gnati, kamor je ž njim namenjen. „Najeto živinče,“ reče kupec, „smem goniti ali je stati pustiti, kakor jaz hočem.“ Gospodar mu odgovorí, da nima nobene pravice do oslove sence, ker je le osla najel, a ne njegove sence. Začneta se prepirati in pričkati, naposled še celó tožiti in právdati zaradi oslove sence, a ta pravda še dandenes ni dognana.

Za kar se ljudjé mnogokrat prepirajo in právdajo, ni dosti več vredno nego oslova senca.